

РЕШЕНИЕ

№ 96

гр. Пазарджик, 22.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК в публично заседание на шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Иванка Г. Илинова

при участието на секретаря Петрана Ив. Динева
като разгледа докладваното от Иванка Г. Илинова Гражданско дело №
20235200100546 по описа за 2023 година

Производството е образувано по предявен иск с правна квалификация чл.439 от ГПК във връзка с чл.124 от ГПК.

Производството по делото е образувано по подадена искова молба от В. Т. К., ЕГН – *****, в момента в ***, с посочен съдебен адрес –гр.П., ул.***, с адвокат В. С. против Окръжен съд – гр.Пловдив, ул. „Шести Септември“ №167, представляван от председателя на същия Р. К. Ш.. В исковата молба са изложени твърдения, че ищецът е осъден да заплати на ответника 38 688.63лв. по НОХД №148/14год. по описа на Окръжен съд – гр. Пловдив, като в продължение на повече от 5 години не са извършени действия на принудително изпълнение против ищеца. Твърди, че е образувано изпълнително дело №687/22год. при ЧСИ Мариана Обретенова рег.№758 и същата е предприела действия на принудително изпълнение чрез налагане на запор с разпореждане от 24.07.2022год., а изпълнителното дело е образувано на 09.11.2022год., т.е. от издаването на изпълнителния лист до образуването на изпълнителното дело са минали повече от 5 години.

С оглед на горното сезира съда да постанови решение, с което да признае за установено на основание чл.439 от ГПК в отношенията между страните, че ищецът В. Т. К. не дължи на ответника Окръжен съд –

гр.Пловдив сумите по изпълнителен лист по НОХД №148/14год. по описа на Окръжен съд – гр. Пловдив, защото вземането е погасено по давност, както и да присъди на адв. В. С. възнаграждение за оказана безплатна правна помощ на ищеца, който е материално затруднен.

Представя писмени доказателства, формулира доказателствени искания.

В подадена на 18.02.2024г. молба от адв. С. като пълномощник на ищеца е изразено становището, че във възлагателното писмо до ЧСИ Обретенова няма поискани изпълнителни действия, следователно то не може да спре давността. Счита, че молбата за образуване на изпълнително дело не прекъсва давността и че последната се прекъсва, ако е поискано конкретно изпълнително действие – по същата логика следва да се приложи и по отношение на възлагателното писмо. Моли също да се присъдят 43лв. разноски в полза на ищеца, направени във връзка с преписа по изпълнителното дело.

В подадена следваща молба от адв. С. от 01.03.2024г. ищцовата страна допълва още, че по време на извънредното положение не е имало мораториум върху всички изпълнителни действия, а само върху някои от тях. Сочи, че мораториум не е имало за вземания за непозовлено увреждане, а вземанията за разноски са именно такива.

В законоустановения срок по чл. 131, ал. 1 от ГПК, от ответника е постъпил писмен отговор, в който твърди, че изпълнителният лист, въз основа на който е образувано изпълнителното дело при ЧСИ Обретенова, е издаден на 24.07.2017год. за сумите както следва: 7 906.00 лева разноски; 24 000.00 лева държавна такса върху уважения размер на гражданските иски и 10.00 лева /2x5.00 лева/ за държавни такси за издаване на 2 броя изпълнителни листове.

Ответникът излага твърдения, че с възлагателно писмо от 04.11.2022год. Окръжен съд – Пловдив като взыскател е възложил събирането на вземанията на ЧСИ Мариана Обретенова, рег.№758 в КЧСИ и район на действие Окръжен съд – Пловдив. С възлагателно писмо взыскателят е възложил на ЧСИ всички правомощия по чл.18, ал.1 ЗЧСИ.

Ответната страна се позовава на разпоредбата на чл.171, ал.1 от ДОПК, съгласно която публичните вземания се погасяват с изтичането на 5 годишен давностен срок, който обаче започва да тече не от издаване на изпълнителния

лист, а от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Счита, че давността започва да тече на 01.01.2018год. и изтича на 31.12.2022год., като на 09.11.2022год. преди изтичането □ е образувано изпълнително дело № 687/2022год. Застъпва становището, че с възлагането на ЧСИ да извършва всякакви действия в изпълнителното производство давността за вземанията е прекъсната /позовава се на разпоредбата на чл.172, ал.2 ДОПК, според която давността се прекъсва с предприемането на действия по принудително изпълнение/.

Ответникът застъпва тезата, че в настоящия случай е приложим § 29 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020г.,и за преодоляване на последиците, освен в случаите по чл.172, ал.1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, давността спира да тече и за времето на обявеното извънредно положение,който обхваща периода от 13.03.2020год. до 13.05.2020год.Счита,че този период попада в изследвания в настоящия казус, поради което при всички положения преди изтичането на давността, същата е била прекъсната с възлагането на ЧСИ преди края на 2022год. да извършва действията, посочени в чл.18 ЗЧСИ. Според ответната страна, въпреки че конкретни изпълнителни действия са предприети едва през м. юли 2023год., изразяващи се в налагане на запор върху трудовото възнаграждение на длъжника, което получава от ***,то предприетите изпълнителни действия по събиране на вземането са валидни, защото са извършени в рамките на новия давностен срок.Твърди, че от тогава до настоящия момент всеки месец бива удържана и превеждана по сметка на ЧСИ сума в размер на 185.00 лева, от която се удовлетворяват съразмерно вискателите ОС Пловдив и НАП като присъединен вискател.

Ответникът излага и правни доводи в смисъл, че самото искане прекъсва давността, като в тази насока се позовава и на актуалната съдебна практика на ВКС – „ако искането за предприемане на изпълнително действие не е предприето от надлежния орган преди изтичането на давностния срок,по причина,независеща от волята на кредитора/вискателя, давността се счита прекъсната с искането, дори то да е било нередовно, ако нередовността е изправена надлежно по указание на органа на изпълнителното производство.Давността не се прекъсва веднъж с искането и още веднъж с

предприемането на поисканото действие, т.е. прекъсването е едно – с предприемането на действието, но считано от искането“ /в този смисъл Решение № 50094/16.11.2023год. ВКС, 1-во ТО и Решение № 37/24.02.2021год. ВКС IV ГО/. Сочи, че с Решение №3 от 04.02.2022г., гр.д. №1722/2021г., ВКС, IV ГО е прието, че „валидно изпълнително действие“ по смисъла на Тълкувателно решение №2/2015год. по т.д. №2/2013год., означава действие за принудително събиране на паричното притежание, предприето от съдебния изпълнител по редовна молба за изпълнение, т.е. по молба, в която вискателят е посочил изпълнителния способ за осребряване на имуществото на длъжника или е възложил това на ЧСИ /чл.18 ЗЧСИ/. Същото разрешение следва да се приеме и в случай, че по направеното своевременно искане от кредитора не е било предприето изпълнително действие от надлежния орган по причина, която не зависи от волята на кредитора, тъй като в тази хипотеза се приема, че не може на кредитора да се възлагат неблагоприятни последици, свързани с неговата пасивност, когато извършването на действието не е било свързано с неговото поведение.

Поддържа становището, че в случая във възлагателното писмо, изпратено преди изтичането на петгодишен давностен срок, се съдържа такова овластяване по чл.18 ЗЧСИ, което е годно да прекъсне давността и от този момент да започне да тече нова давност съгласно чл.172, ал.3 ГПК. Подчертава, че считано от 01.01.2018год. не е изтекъл предвиденият в чл.171, ал.2 ГПК абсолютен 10-годишен давностен срок, независимо от прекъсването на давността.

Като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, съдът прие за установена следната фактическа обстановка:

Ищецът В. К. е осъден по НОХД №148/14год. по описа на Окръжен съд – гр. Пловдив да заплати на ответника сумите както следва: 7 906.00 лева разноси; 24 000.00 лева държавна такса върху уважения размер на гражданските иски и 10.00 лева (2x5.00 лева) за държавни такси за издаване на 2 броя изпълнителни листове. За въпросното задължение е издаден изпълнителен лист №50 /л.3 от приложеното изпълнителното дело/.

От приложеното изп.д.№ 687/2022г. по описа на ЧСИ Мариана Обретенова с рег.№758, гр.Пловдив се установи, че с възлагателно писмо от 04.11.2022год. с вх. на ЧСИ Обретенова №9407/09.11.2022г. Окръжен съд –

Пловдив като взискател е възложил събирането на вземанията на ЧСИ Мариана Обретенова, рег. №758 в КЧСИ и район на действие Окръжен съд – Пловдив */л.1 от приложеното по делото изпълнително дело/*. Във възлагателното писмо ответникът изрично е посочил, че възлага на ЧСИ Обретенова всички правомощия по чл.18, ал.1 от Закона за частния съдебен изпълнител */ЗЧСИ/*.

По изпълнителното дело се намира покана за доброволно изпълнение от която се установява, че същата е връчена на В. К. на 14.07.2017г. */л.4 от приложеното изпълнително дело/*. Установяват се извършени от ЧСИ Обретенова справки – в Регистър на задължените лица към Национална агенция по приходите; в Регистър на банковите сметки сейфове към БНБ; в Търговски регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел; в Регистър на уведомленията за трудовите договори и уведомленията за промяна на работодател; в Агенция по геодезия, картография и кадастър; в ОД на МВР Пловдив и т.н.

Видно от изпълнителното дело, на ищеца е наложен запор върху секвестрируемата част от трудовото възнаграждение, както и всякакво друго възнаграждение по граждански или други видове договори. Приложено е по делото Запорно съобщение с изх. №1306/08.02.2023г. Същото е изпратено заедно с покана за доброволно изпълнение до ***, като от последния е изпратен отговор */вх. номер на ЧСИ Обретенова №1452/17.02.2023г./*, с което съобщава, че В. К. е преместен на 04.07.2022г. в ***, след което Запорно съобщение от 03.04.2023г. е изпратено до *** по разпореждане на ЧСИ от 29.02.2023г. По изпълнителното дело е приложено и трето Запорно съобщение за запор на трудово възнаграждение – с изх. №7474 от 24.07.2023г., както и покана за доброволно изпълнение от същата дата, получени от *** на 31.07.2023г.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Предявен е отрицателен установителен иск по чл.439 от ГПК във връзка с чл.124 от ГПК.

При това положение съдът на първо място следва да се произнесе по допустимостта на предявения иск - положителна процесуалноправна предпоставка за постановяване на допустимо съдебно решение, за наличието

на която съдът във всеки един момент от развитието на производството служебно следи.

Налице е абсолютната процесуална предпоставка, отнасяща се активната процесуална легитимация на ищеца. Съгласно приложимата разпоредба на чл.439 ГПК длъжникът може да оспорва чрез иск изпълнението въз основа на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството по което е издадено изпълнителното основание. Ищецът твърди, че е налице новонастъпил юридически факт - изтекла погасителна давност, доколкото в продължение на повече от пет години срещу длъжника не са предприети действия на принудително изпълнение.

За ищеца е налице и правен интерес да предяви отрицателния установителен иск ,а именно започналото и висящо принудително изпълнение и оспорването на исковата претенция в рамките на настоящето съдебно производство.

Предвид гореизложеното съдът намира иска за допустим. Спорният по делото въпрос е дали процесното вземане е погасено по давност вследствие на юридически факти настъпили след издаване на изпълнителния лист на 24.07.2017г.,а именно изтекла погасителна давност.

На първо място,за да се даде отговор на въпроса изтекла ли е погасителната давност за процесното вземане, следва да се изясни характера на същото с оглед определяне на приложимата разпоредба. Процесното вземане е за разноси и държавна такса и има характер на публично държавно вземане по смисъла на чл.162,ал.2,т.6 ДОПК. Публични държавни вземания на основание чл.162,ал.2, т.6 ДОПК са вземанията, по влезли в сила присъди, решения и определения на съдилищата за публични вземания в полза на държавата или общините, както и решения на Европейската комисия за възстановяване на неправомерно предоставена държавна помощ, включително за дължимите по тях обезщетения, глоби и имуществени санкции;

Критерият за разграничаването на публичните и частните вземания на държавата е в зависимост от това дали съответното правоотношение, от което произтича вземането се подчинява на принципа за равнопоставеност по чл.17,ал.2 от Конституцията. Присъдените разноси и държавни такси са в полза на държавата и същите са присъдени на Окръжен съд – Пловдив във

връзка с осъждането на ищеца. Съдът е действал в качеството му на държавен орган, реализиращ наказателния процес в съдебна фаза. Материалното наказателно правоотношение между държавата и дееца възниква от юридическия факт на извършеното деяние, в което се изразява съответното престъпление. По това правоотношение държавата е носител на правото да реализира неговата наказателна отговорност чрез наказателно преследване, налагане на наказание и изпълнението му. Чрез нормите, регламентиращи наказателния процес и свързаните с него наказателнопроцесуални правоотношения, се дава едновременно защита и санкция по материалното наказателно правоотношение за реализиране на наказателната отговорност за престъплението. От горното следва изводът, че Окръжен съд – Пловдив при постановяване на присъдата си, с която е присъдено въпросното вземане в полза на съда, е действал в изпълнение на задълженията си като държавен орган.

Предвид гореизложеното следва, че за процесното вземане приложение намират правилата и сроковете за погасяването му по давност, регламентирани в ДОПК. Съдържащата се в ДОПК правна регламентация за погасяването на публичните вземания по давност изключва уредбата в ЗЗД. Според разпоредбата на чл. 171 „публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок“.

С оглед издадения на 24.07.2017 г. изпълнителен лист и изпратената покана за доброволно изпълнение от съда, връчена на ищеца на 14.07.2017 г./находяща се в кориците на копието от изпратеното в съда изпълнително дело/, процесното вземане е следвало да се плати през 2017 г. С оглед горепосочената разпоредба, **5-годишният давностен срок е започнал да тече на 01.01.2018 г.** Следователно, ако давностният срок не е спиран или прекъсван следва да се счита изтекъл на **01.03.2023 г.** Тази дата съдът определя при отчитане на спирането на давностните срокове съобразно чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредно положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г. до отмяна на въведеното извънредно положение на 13 май 2020 г. (в сила от 21.05.2020 г.).

Неоснователно се явява възражението на ищеца, че по време на

извънредното положение не е имало мораториум върху всички изпълнителни действия, а само върху някои от тях и по-конкретно, че мораториум не е имало за вземания за непозволено увреждане, а вземанията за разноси са именно такива. Процесното вземане има характера на публично държавно вземане, доколкото таксата и разноските в настоящия случай са присъдени в полза на държавата, поради което е приложим § 29 от ЗМДВИП.

В настоящия случай давностният срок е прекъснат на 09.11.2022г., когато в канцеларията на ЧСИ Мариана Обретенова, рег. №758 в КЧСИ и район на действие Окръжен съд – Пловдив е получено възлагателно писмо изх.№63535/04.11.2022год.от Окръжен съд – Пловдив, с което съдът е възложил събирането на вземанията на ЧСИ Мариана Обретенова, като изрично е посочил, че възлага на ЧСИ Обретенова всички правомощия по чл.18, ал.1 от ЗЧСИ. Според разпоредбата на чл.172, ал.2 от ДОПК давността се прекъсва с предприемането на действия по принудително изпълнение. Тълкувателно решение № 2/2013 от 26.06.2015г. на ОСГТК на ВКС изброява неизчерпателно изпълнителните действия, годни да прекъснат давността. Вярно е, че според това тълкувателно решение образуването на изпълнително производство не прекъсва давността – това изрично е посочено в мотивите към т.10 от същото. Под образуване на изпълнително дело обаче се има предвид действието на съдебния изпълнител, който образува изпълнителното дело в качеството му на процесуален орган.

От друга страна в т.10 от Тълкувателното решение, се посочва, че е нередовна молбата за изпълнение /освен при наличието на възлагане по чл. 18 от ЗЧСИ/, в която взискателят не е посочил изпълнителен способ и такава молба подлежи на връщане съгласно чл.426, ал.3 от ГПК, вр. чл. 129 от ГПК, като изрично се посочва, че такава молба не прекъсва давността. Това налага извода, че подаването на редовна молба за образуване на изпълнителното дело, а такава е и молбата, съдържаща възлагане на действията по чл. 18 от ЗЧСИ, прекъсва давността.

Нещо повече, ако искането за предприемане на изпълнително действие е направено своевременно, но изпълнителното действие не е предприето от надлежния орган преди изтичането на давностния срок, по причина, независеща от волята на взискателя, давността се счита прекъсната с искането. Това е така дори то да е било нередовно, ако нередовността е

изправена надлежно по указание на органа на изпълнителното производство. Давността не се прекъсва веднъж с искането и още веднъж с предприемането на поисканото действие, **т.е. прекъсването е едно - с предприемането на действието, но считано от датата на искането.** В този смисъл е и съдебната практика на ВКС след приемането на горепосоченото тълкувателно решение. На практика единственото изискване, за да се счита давността прекъсната от момента на възлагането е молбата да е била редовна, а това означава вискателят да е посочил изпълнителен способ за осребряване на имуществото на длъжника или да възложил това на ЧСИ по чл.18 ЗЧСИ ,както е и в настоящия казус.

Ето защо съдът приема, че с молбата на вискателя от 04.11.2022 г., **депозирана на 09.11.2022г.**, давността за принудително събиране на вземането е прекъсната,като от този момент за процесното вземане е започнала да тече нова давност.От тази дата /09.11.2022г./ до датата на предявяване на иска,а и до настоящия момент момент не са изминали 5 години. Предвид горното, настоящият съд счита, че давността за вземането не е изтекла.

По делото са приложени няколко запорни съобщения,от които е видно,че на ищеца е наложен запор – Запорно съобщение с изх. №1306/08.02.2023г.,изпратено в Затвора гр.Пловдив;Запорно съобщение с изх.№3209/03.04.2023г.,изпратено в затвора гр.Пазарджик по разпореждане на ЧСИ от 29.02.2023г.и Запорно съобщение с изх.№7474 от 24.07.2023г.

От същите е видно,че ЧСИ е предприел реални изпълнителни действия като е насочил принудителното изпълнение към трудовото възнаграждение на ищеца чрез налагане на запор върху същото.Предвид довода на ищеца,че давността следва да се счита прекъсната от момента на налагането на запора, което според него се е случило на 24.07.2023г. (от която дата е всъщност третото запорно съобщение), съдът счита, че запора следва да се счита наложен с изпращане на първото запорно съобщение от 08.02.2023г.в рамките на петгодишния давностен срок.

За пълнота на решението съдът отбелязва,че в случая не е изтекъл и предвиденият в чл.171, ал.2 от ДОПК 10-годишен давностен срок, който тече независимо от спирането или прекъсването на давността .

С оглед изхода на спора на ищеца не следва да се присъдят

претендираните от него разноски в размер на 43лв. във връзка с преписа по изпълнителното дело. Досежно направеното искане за присъждане на адв. В. С. на възнаграждение за оказана безплатна правна помощ на ищеца, който е материално затруднен, настоящият състав счита, че същото не следва да бъде уважено. Вярно е, че по делото са налице доказателства, че ищецът е материално затруднен. Според разпоредбата на чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата /ЗА/ обаче, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение в посочените в предходната алинея хипотези /включително и при материално затруднени лица/, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски. Тази предпоставка в случая липсва, което е и причината настоящият съд да не уважи въпросното искане.

Ответникът не претендира разноски, поради което не следва такива да му бъдат присъждани.

Водим от горното ,съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от В. Т. К., ЕГН – ***** отрицателен установителен иск с правна квалификация чл.439 от ГПК за установяване, че ищецът не дължи на Окръжен съд – гр. Пловдив сумата от 38 688.63лв. по НОХД №148/14год. по описа на Окръжен съд – гр. Пловдив, представляващи 7 906.00 лева разноски; 24 000.00 лева държавна такса върху уважения размер на гражданските иски и 10.00 лева (2х5.00 лева) за държавни такси за издаване на 2 броя изпълнителни листове, поради изтекла погасителна давност, **като неоснователен.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред Пловдивския Апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Пазарджик: _____